

НИКОЛАЙ БЛИЗНАКОВ НА ЗЕМЯТА ПРОМЕНИ НЯМА

chitanka.info

Още не бях свикнал с огромното синьо кълбо на Нептун и когато то се показва над хоризонта, се сепнах. Бях седнал на една тъмна плоча — с напълно „земен“ вид — и все още не проумявах какво се е случило. Да, катастрофата в Космоса до този момент ми бе изглеждала само някаква абстрактна възможност, нещо безкрайно далечно, което, разбира се, не би могло да се случи с мен. Въпреки че в школата бях тренирал излизане от тежки ситуации, въпреки че знаех стотици възможни причини, които можеха да извадят от строя кой да е кораб.

И така — бях сам. Абсолютно сам на 5 милиарда километра от Земята, където Слънцето се вижда вече не като слънце, а като една грамадна звезда. Тримата ми другари, с които летяхме повече от месец насам, бяха мъртви. Красавецът „Еуфория“ бе в такова състояние, че не смеех отново да се обърна и да го погледна. Само щастливата случайност — дали наистина щастлива? — че бях излязъл малко по-рано навън, ме бе спасила. Взривът бе страшен и въздухът изхвърча през разкъсаната плът на кораба мигновено. Заедно с него и тримата ми приятели — само Клод е имал някакви шансове да се добере до скафандъра си, докато Андрей и Глез са загинали още при взривяването.

Наистина не смеех да погледна нашия красавец — сигурно древният моряк, видял кораба си след удар в подводен риф, би ме разбрал, но не биваше да чакам повече. Наложих си да стана и за втори път да вляза вътре...

* * *

Всъщност, ако поправех електрическата инсталация — а това ми се виждаше възможно, — можех да прекарам 3–4 месеца в малката пилотска кабина. Разбира се, да разчитам да дойдат да ме спасят не можех — една експедиция до Тритон не е лесна работа. Още повече, че бе разбита радиотелевизионната система за свързка и няхах никаква възможност да съобщя на Земята, че съм останал жив. По една случайност взривът съвпадна с радиосеанса и сигурно там са разбрали, че се е случила катастрофа. С една дума, можех единствено да отложя края си с половин година. А да поправя всичко разбито на „Еуфория“ бе невъзможно — липсваха ми не само материали, но преди

всичко знания. Завършил съм геология, втората ми специалност е астрофизика — изобщо полезен човек за Космоса. Да, но от това техническо чудо „Еуфория“ нищичко не разбирах. Е, можех да го пилотирам с помощта на Електронноизчислителния център, но вие разбирате — нашият електронен мозък не работеше.

Реших да се затворя в кабината на пилота. Настроението ми ставаше все по-черно. Никога не съм мислил за смъртта — на 36 години човек рядко се сеца за това, особено когато никой не умира край него. Беше ми така внушено, че сме безсмъртни, че не разбирах съвсем какво става с мен. Не се притеснявах много за Ала и за сина ми, нито за баща ми и майка ми — всички те щяха да ме получат след няколко месеца такъв, какъвто бях преди излитането. На Земята се съхраняваха мои клетки, съхраняваше се кодирано и моята памет. Нищо не беше за съвременната генетика и неврология за няколко дни да получат същество, което по нищо нямаше да се отличава от това, което бях аз преди отлитането. Но това нямаше да бъде Аз! Аз щях да си загина тук, на невъзможния Нептунов спътник Тритон, и това ме хвърляше в някакъв неизпитван, неописуем и първичен ужас... Най-вече първичен, дълбоко животински, който никак не се намаляваше от това, че там долу, на Земята, щеше да се разхожда някой си и всички щяха да му вярват, че е Питър Тал, защото по нищо нямаше да се отличава от мен. Между нас казано, въпреки доказателствата, дълбоко в себе си не вярвах, че по нищо нямаше да се различаваме. Аз съм си Аз и нищо не може да ме повтори!

... Най-лошото си беше, че ще загина тук, на Тритон, без да видя Земята, без да видя Ала и другите скъпи ми хора, без да довърша всичко започнато. Настроението ми беше точно противоположно на името на кораба и това „Еуфория“, което до вчера произнасях с любов, сега ме дразнеше много.

Ясно ми беше, че трябва да взема мерки преди всичко психиката ми да издържи. Нещо трябваше да направя — и реших да почета. Какъвто и да е хумор би ме побъркал, а да чета приключения не бе необходимо — моето си ми стигаше. Все пак ми хрумна да взема нещо, свързано с моето положение и станах от креслото. Избягвайки да гледам навън през илюминаторите, отидох до картотеката и си избрах три заглавия — „Робинзон Крузо“ на Суифт, „Тайнственият остров“ на Ж. Верн и „Космически приключения“ на П. Спарк.

Примъкнах трите микрофилма в креслото, направих си коктейл и се разположих. Аварийните акумулатори осигуряваха ток в кабината за 72 часа.

* * *

След микрофилмите си наложих малко да поспя. Ясно ми беше само, че няма да се предам без борба.

Когато се събудих, бях спокоен и с бистър ум. Имах желание да се хвана веднага за работа. Но трябваше да прегледам малко литература, ако исках успешно да възстановя обшивката и херметизацията на кораба...

Четири земни денонощия се мотах с електроинсталацията и обшивката, но херметизацията постигнах едва след още една седмица. На няколко пъти щях да откажа — и то поради дребни спънки, — но когато пробата излезе сполучлива, направо плаках от радост. „Еуфория“ отново съществуваше!

Оставах двигателят. Аз трябваше да се върна, трябваше отново да видя всичките — Земята, Ала, другите... Няма да ви отегчавам с подробно описание на дните ми — две седмици четох литература, мъчих се дяволски и накрая имах чувството, че съм да Винчи, Едисон, Айнщайн и всички други едновременно — защото след безброй „хитрости“ аз... успех.

* * *

Отложих излитането с един ден, за да бъде 30 март — рожденият ден на сина ми. Като че ли не се вълнувах особено — просто направих всичко необходимо и добре отпочинал, се разположих в пилотското кресло.

Стартирах.

Тритон остана някъде долу, а ние с „Еуфория“ се понесохме право към Слънцето. Боже мой, в този момент като че ли наистина почувствувах какво значи „еуфория“! Бях като конник с коня си и колко бе хубаво, че моят кон е „Еуфория“! Искаше ми се да пея — и

пеех, да викам — и виках, искаше ми се вечно да летя към моята Земя и същевременно веднага да пристигна там... Веднага...

* * *

Разбира се, десетки неща на кораба не бяха а ред. Преди всичко радиотелевизионната връзка и ЕИЦ — първото ме лишаваше от връзка с нашите, а второто ме принуждаваше „Еуфория“ да бъде изцяло на ръчно управление. Така че бях едва ли не на саморъчно направен сал, с който трябваше да преодоля безброй опасности и накрая да пристигна в единствено възможното пристанище. Безброй пъти ми се наложи да коригирам посоката. Не можех и да използвам притеглянето на планетите, чиито орбити пресичах. При това положение правех сметка, че ще пристигна на Земята след три месеца. Една седмица карантина — и бързо у дома! Този път няма да отлагам повече и ще заведа Ала в Мечата пещера, пещерата на моето детство — без да я види, тя никога няма да ме разбере напълно. От сина си няма да крия вече подводната къща — каква радост ще бъде, когато двамата се спускаме в нея, а Ала напразно ще ни моли да не бягаме... А баща ми — представям си изненадата му, като му разкажа какви невероятни технически трудности преодолях, какви проблеми разреших сам, аз, който никога не съм разбирал нищо от електроника и техника, на когото винаги се смееха за несръчността, И как ще се гордее той с мен. Нищо няма да му е по-интересно от това, да слуша за дните, прекарани на Тритон. Мама? Ще ѝ стигне, че съм там и ме прегръща...

* * *

Почувствувах, че съм у дома си като пресякох орбитата на Марс. Оставаха ми милиони километри, бях изминал милиарди. Може би вече ме бяха забелязали? Но не можех да вляза във връзка на разстояние по-голямо от няколкостотин километра — това бе обсегът на малката УКВ станция, която единствена работеше.

Аз приближавах Земята!

* * *

... Орбиталната станция №2 ме прие на 29 юни в 9 ч. и 5 мин.

След минути ме настаниха в карантинното помещение. От дежурните разбрах, че някакви важни личности ще долетят след малко да ме посетят. Не се изненадах — идвах чак от Тритон, и то след като положително ни бяха отписали. Засега взех нещо да заспя — това бе най-разумното.

За тези шест дни, които ми предстояха да прекарам в карантина, щях да се запозная с основния куп новини от Земята. Щях да се свържа с Ала, с баща ми и майка ми, с Михаил... Наистина бях щастлив. А като си помисля само, че можех да си ида от този свят без да ги видя, без да заведа Ала до пещерата... Горях от нетърпение да слеза „долу“!

— Боже мой, Питър! — чух неочаквано познат глас — как искам да те прегърна още сега, дявол да го вземе!

Погледнах към прозрачната стена, зад която бе другата половина от стаята ми и видях Мартин Блинд — някога той ми бе преподавал геология.

— Мартин! — скочих аз. Та това бе първото познато лице, което виждах. — Нима тебе очакваха дежурните на станцията?

Блинд заемаше някаква важна контролна длъжност в Космическия съвет.

— Да, мене — усмихна се той — Доктор Жуковски също долетя, но предпочетох да те видя сам. За съжаление тази стена засега ми пречи да ти стисна ръката, но потрай малко...

— Мартин, Мартин, да знаеш колко имам да ти разказвам...

— Знам, Питър, знам, затова съм и тук. Изгарям от нетърпение да науча всичко, но най-напред нека ти кажа — ти си герой, Питър, истински герой!

Приятна тръпка премина по тялото ми и сигурно съм се изчервил леко. Да, аз наистина смятах, че думите на Мартин са прави!

— Право да ти кажа — продължи Блинд, — ние ви бяхме отписали! Та как не — след взрива в ракетата никакъв признак, че сте останали живи — нито радиопредавания, нито си пристигате! Казвай най-после — какво се случи там?

— Всичко е много просто и същевременно ужасно — прозрачната стена не пречеше на звука. — Причината за взрива не ми е ясна и досега. Това се случи веднага след приземяването — имах късмет, че бях напуснал кораба. А нашите бяха без скафандри — всичко ти е ясно. Повредени бяха радиотелевизионната система, обшивката, отчасти електроинсталацията и двигателите. Когато разбрах всичко, седнах на един камък и не можах да се помръдна два часа...

— Разбирам...

— За щастие пилотската кабина бе запазена — струполих се там. Изгълтах „Робинзон“, „Тайнственият остров“ и „Космическите приключения“ и поспах. Това е всичко. По-нататък ти е ясно — вече не можех да се предам. Цял месец се трепах, като се стараех да не мисля за Тритон, и накрая излетях. Не питай как се добрах — достатъчно е, че бях през цялото време на ръчно управление.

— Да-а — Мартин се размърда на стола си и потърси цигари. — Не мога да ти предложа, но аз ще запаля... Хм...

Нещо в тона му ме обезпокои. Познавах доста добре Мартин, разбрах, че нещо го гложди. Може би лични неприятности?

— Мартин, така искам да се свържа с нашите. И да слеза...

Въздъхна и после ме погледна сериозно. В очите. Съчувствието, което забелязах в погледа му, наистина ме изплаши.

— И героите се уморяват, Питър, но ти трябва още малко да издържиш... още един удар...

— Какви ги говориш! — неволно подскочих. — Какъв удар? Казвай бързо... нещо се е случило с Ала?

— Не...

— С нашите, със Земята?

— Не, не, не. С никого абсолютно нищо не се е случило... освен с тебе. Трябва да ти е ясно, че когато някой пропадне на Тритон и след взрив в ракетата нито се обажда, нито пристига, изводът се натрапва — нещастие, смърт. И, разбира се, загиналите ги пресъздават... и те се връщат при близките си... На Земята промени няма...

— Аз... аз съм...

— И ти, и Клод, и Андрей, и Глез. Ужасното тук е, че ти се връщаш...

Не смеехме да се погледнем. Някакъв лъч от падащата върху масичката светлина се бе забил в очите ми, но не можех да отместя втренчения си поглед. Чувствувах, че нещо се е стоварило отгоре ми, ала нямах сили да го отхвърля. Нещо наистина се бе случило... Но всичко бе ужасно нереално. Не бях сигурен даже, дали съм пристигнал, защото разговорът с Мартин ми приличаше на някакъв кошмарен сън, подобен на тези, които сънувах през последните месеци — най-честият бе, че не мога да улуча Земята и летим с „Еуфория“ право към Слънцето или към бездната... А от орбиталната станция Земята изглеждаше така огромна, така синя, така прекрасна...

Имам двойник. Интересно, това аз ли съм? А Аз кой съм тогава? Положително съм си аз, тъй като по времето, когато е създаден Двойникът, не почувствувах нищо. Но какво ли мисли Той за себе си? А ако се срещнем — мой син ли ще е, или брат... или пък Аз... Всъщност ако мисля много, може и да откача. Двойникът е само мое физическо копие, което не може дълго да заблуждава близките ми. А и да може — какво от това? Нали аз, *истинският*, съм си тук?

— Хей, Мартин! — той трепна от тона ми, — какво от това, че съм повторен? Просто се връщам на мястото си, а Двойника унищожете! Той не е нужен вече. И убеден съм — нашите са забелязали разликата!

Мартин въздъхна — за кой ли път.

— Всичко е много трудно, Питър. Направо неразрешимо...

— Стига си въздишал, моля те. Не виждам какво толкова сложно има. Аз пристигам от 5 милиарда километра след дяволски мъки и цяла серия технически трикове, а ти ме плашиш с някакво мое подобие! Хич не ме интересува!

— Вярно е. Но и той е жив човек, напълно цялостен и без да ти правя комплимент, направо прекрасен! Никой няма право да го унищожи...

— Аз имам право! Разбери, Мартин, на Земята няма място за двама ни! Затова той трябва да изчезне — е, добре, скрийте го някъде, но на сигурно място, никога и никъде да не се засече с обикновените хора там, долу. Ти си представяш какво би станало не само ако живеем в един град, но и ако едновременно ни виждат в Европа и в Америка! Рано или късно...

— Ясно! Виждам, Питър, че по първата част от въпроса сме на едно мнение — на Земята няма място и за двама ви!

— Разбира се! — но Мартин целеше нещо друго.

— Но кой е излишният? Ето дяволската трудност на всичко туй!

— Как кой е излишният? — Допускането, че това мога да бъда и аз, истински ме възмути. — Може ли да има съмнение, че си заслужавам мястото на Земята...

— Виж, Питър, държиш ли Ала, синът ти, майка ти, баща ти, приятелите, хората, заради които живееш, да бъдат щастливи, а не цял живот да им тегнат съмнения кой си ти, кой е двойникът и никога вече да нямат спокойствие...

— Няма нещо, на което повече да държа...

— Е, добре, тогава ти трябва да отстъпиш...

— Глупак! Извини ме, Мартин, но няма наистина мислиш, че за Ала трите месеца, прекарани с тоя двойник, са по-важни от 14-те години с мен? Или за майка ми, за сина ми...

— Ето кое не разбираш! Ала е била с теб 14 години, а с него не три месеца, а 14 години и три месеца! И няма сила, която би могла да заличи тези три месеца! Те са фатални за теб, но не и за нея, не и за сина ти и другите — двойникът не е вече никакъв Двойник, а самостоятелен човек, който е съпруг, баща, син, приятел, колега на тези хора, на които и ти си бил, но той вече не е като теб, той е всичко това *повече* от тебе, той те е изпреварил с три месеца и ти няма откъде да откраднеш тези фатални 86 дни... Ти закъсня, Питър — ужасно е, но е тъй...

Някаква мелодия, тъжна „синя“ мелодия от годините, когато още не познавах Ала, се въртеше натрапчиво в главата ми. Откъде беше... откъде. Имаше нещо в думите на Мартин, да.

— Боже мой... Той се е развил така, както аз щях да се развия, ако не бях отлетял — възможно ли е това, възможно ли е да сме били съвсем еднакви?

— Да, преди три месеца той е бил твое точно копие, но днес е нещо повече. Разбираш ли, никой не може да върне света три месеца назад!

Логично ли беше? Но мислите ми се въртяха на главата, вече не можех да ги спра... Синя мелодия... И все пак...

— Питър — прошепна Мартин зад стената, — май разбираш. Така искам да те прегърна...

— Рано е! Рано е! Ако всичко е, както казваш — аз съм загубен. Но не съм сигурен в точността на копието, снето от мен. Имам право да проверя това, да проверя не се ли съмняват в него нашите, нали? След това ще говорим. Впрочем, той знае ли, че е дубликат?

— Не, знае, че при излитането е имало авария, която се пази в тайна. А пред останалите е пътувал до астероидите. Същото се отнася, разбира се, и до другите трима от експедицията...

Глътнах нектар и закрачих из стаята под внимателния сивозелен Мартинов поглед. Трябва да издържа. Без отпускане — трябва да издържа и сега! Не трябва да вярвам докрай...

— А кучето? Как Го е приело?

— Как искаш — радостно! Подсъзнанието му е твоето, а ти се съмняваш в миризмата! Знаеш ли, може би ще ти е по-лесно да приемеш, че досега всичко сте преживели двамата, заедно сте учили, любили, пили, но — дошло е време да се разделите — като сиамски близнаци — той с Ала, Геоложкия институт и прочее — ти — нещо друго.

— Хубави сиамски близнаци, няма що. Успокой ме!

— Между другото, откак е установен всепланетният контрол върху генетичните операции, случай като твой не е имало — осигурителният срок след изчезването винаги е бил достатъчен. Но... Ето че ти се явяваш три месеца по-късно...

Пак замълчахме. Огледалната повърхност блестеше все така предизвикателно. Имах нужда сега от Мартин, но прозрачната стена вече ми пречеше да го почувствувам. Интересно — в началото не я забелязвах въобще, а сега така ме отделяше от целия останал свят, сякаш ми подсказваше, че никога вече няма да бъде част от него... И стената беше вече не обикновено техническо съоръжение в името на карантината, а оръдие на тези, които... Значи не трябваше да се връщам?! За да не попреча на тези, заради които бързах? Но това е абсурдно! Нима, нима наистина закъснях... Нима няма да се видя с моите, с майка ми, няма да слезем с Ала в пещерата... никога няма да прегърна сина си... А къде ще се дяна? Кой може да ми каже това...

— Знаеш ли, нямам право да ти разреша слизане сега, но... не мога да ти го откажа. Нали мога да съм сигурен, че с нищо няма да

нарушиш щастието — или илюзията — на другите? Разбираш...

— Можеш — съчувствието почна да ме вбесява. Но знаех, че трябва да добавя още нещо: — Вярвай ми напълно, Мартин!

— И още — просто така, — няма смисъл да го убиваш, нали?

* * *

... Познатата и толкова мила улица с дивите кестени — единствена в града ни. Моята къща, в която нямам право да вляза. Обраслият с храсти двор — така тайнствен и привлекателен през момчешките ми години. Даже не поглеждам навътре.

Влизам в кабината за видеоразговори. 288578. На екрана — баща ми — сигурно оправяше УКВ-предавателя или нещо подобно, защото бе с отвертка и някакви части в ръце.

— Здравей, синко!

— Здравей, тате, как си?

— Я го виж ти, баща ти не е толкова стар, че да го поздравяваш така! Има ли нещо?

— Не, просто така.

— Кога да намина да ти оправя стартера?

— Питай Ала най-добре. Впрочем дали да не се опитам аз? Напоследък ми се удават тези неща...

— Ти? Ти... да го оправиш... — баща ми се смееше винаги по този малко старомоден начин. (Макар и да не бе инженер, той винаги се бе справял с малките технически проблеми около нас и му бе приятно да съзнава колко е нужен, направо незаменим за сина си. За нищо на света не исках да разруша тази негова увереност... Да можеше да продължава вечно!). — По-добре си кротувай и не пипай, че всичко ще объркаш! Отдавало ти се напоследък, а? Помня как оправи онзи ден моторолера, ха-ха-ха! Е, хайде, върши си работата!

Сбогом, татко! За теб винаги ще си остана несръчният и разсеян син... Никога няма да ти разказвам за техническите си успехи, никога не ще се гордееш с подвига ми, никога няма да узнаеш за ужаса и триумфа на Тритон... Никога... Какво пък... По дяволите! И мъжът може да заплаче, когато губи нещо много ценно, нали?

Но аз — не!

Аз не можех. Аз губех всичко.

* * *

Обречено, отчаяно въртях диска. Нима това бе моето сбогуване с баща ми? (Той не се е усъмнил в Него, ясно е.) Нима така ще се сбогувам с всички? Не, не всичко е изгубено!

Дълго се колебах, преди да звънна на сина ми — детето не мога да го накарам да мълчи, току-виж, че Той нещо подусетил. Накрая реших само да изчакам появяването му и без да се включвам, да прекъсна връзката.

Появи се сигналът „Видеозапис“, после на екрана се показа синът ми — снет на лента — и каза: „Скъпи приятели, отивам на тренировка. Следобед сме на Мечото езеро. Сега е десет часът.“

Екранът угасна. Постоях малко така, после отново набрах номера. Всичко се повтори. Стоях и обмислях трескаво последните думи на сина ми. На Мечото езеро бях скрил подводната къща — подаръка за него. Нима... Не, не може да бъде. А какво друго ще правят там, толкова далеч оттук? Сигурно Той вече му е подарил къщата, къщата, която аз бях купил и монтирал! Да! Поисках отново да набера номера.

— Не трябва! — спря ме Мартин кротко. Не бе продумал досега. — Само се измъчваш... На майка ти няма ли да...

— На нея не мога да се обадя...

Мартин обикновено не се отличаваше с особена недосетливост.

... Не бях виждал Ала толкова време... не знаех, че косата ѝ отново е подстригана късо, по модата от средата на миналия век. Насмешливите зелени очи под големите поддържани клепки ме запратиха три години назад, на големия карнавал под Черния връх, когато едва я познах под...

— Здравей, скъпи — стресна ме гласът ѝ, — гледаш ме, като че ли...

— ... Отдавна не съм те виждал!

— Нещо подобно.

— Сама ли си?

— Не съвсем...

— Исках да си сама...

— Любовно признание?! — и все пак имаше някакво безпокойство зад смеха ѝ, чувствувах това.

— Наистина по-добре беше да се срещнем някъде... сами...

— Говори спокойно — няма никой при мене.

— Знаеш ли, струва ми се, че нещо между нас не е в ред. Просто става нещо с мен — променям се, нанякъде отплувам... А и в сексуално отношение — забелязала си, нали?

— Глупости. Сега ли намери...

— Не, не, ти си помисли! Пред обедните часове са подходящи за студен анализ. Не отричай, че от известно време — може би от връщането ми от Космоса — като че ли не съм същият с теб... и ти — ти не си щастлива...

— Питър, я се стегни! Ама на теб наистина ти има нещо днес! Какви са тия глупости — променен ли съм, добре ли съм! Престани! Няма нищо особено. По-добре да помислим за друго — и си избий тази муха, чуваш ли? — нека решим къде ще ходим другата седмица — може би още едно спускане в тази страхотна твоя Меча пещера, а? Наистина не се забравя. И толкова време да не ме заведеш...

Не вярвах на ушите си. Нима... Ала е била с Него долу...

— Какво каза? — запитах уплашено.

— За кое? — учуди се тя. — За слизането в пещерата? Или за...

Нямах сили да ѝ отговоря. Моята Ала, която ми изневеряваше, без да знае...

— Какво ти става? — тя се взря в мен. — Какво има?

— Нищо, сега ще ми мине... Хубаво е, че така хареса моята пещера... И, моля те, не ми напомняй никога тази моя днешна слабост. И аз ще я забравя. Веднага. Чу ли, никога!

— Да.

— Чуваш ли, Ала, никога! Разбра ли — никога!

— Разбрах, какво толкова има. Не е било и толкоз.

— Довиждане... скъпа Ала.

— До довечера!

* * *

В мълчание крачехме.

Познатата и толкова мила улица с диви кестени — единствената в града ни. Моята къща, в която нямам право да вляза... Обраслият с храсти двор — така тайнствен и привлекателен през момчешките ми години. Даже не поглеждам навътре.

Крача механично до Мартин. Не мога да отхвърля това, което се е стоварило отгоре ми. Имах надежда, имах — до разговора с Ала... Само мелодията — синя, древна, негърска, — ме изпълваше целия.

Всеки миг всеки от нас е на кръстопът — и колко е хубаво, че поемайки по единия път, ние забравяме другите алтернативи. Само аз... видях една от тях реализирана. Той все още не се е отдалечил много от мен, но и да се отдалечи — това ще бъда пак аз, само че отказал се от нещастната експедиция на Тритон. Всъщност — Двойникът аз ли съм? И кой друг би могъл да наблюдава развитието си отстрани? А Андрей, Клод, Глез — никога няма да им разкажа за гибелта на Тритон, не трябва... Ще бъда затворник — някои ще кажат „по-добре“, поне няма да ме измъчва мисълта, че близките ми страдат за мен...

— Ти имаш право да изпратиш предложение до Съвета за реорганизиране на... „съживяването“ — въздъхна Мартин, моят палач. — А аз — аз съм решил да поискам това за твоите най-близки хора. Ще можеш да живееш с една друга Ала, с един друг син... някъде далеч...

Бях отпаднал и само го изгледах.

— Мислех те за друг, Мартин... Стига толкова двойници... Земята е твърде малка... Такава жестока милост!

Един минувач се обърна след нас.

— Тогава, какво? — прошепна моят приятел. — Пак в Космоса ли?

— Не... Ще трябва да се добера до Мечата пещера...

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 31,32/1976 г.
Спечелил втора награда на конкурса на в. „Орбита“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.